

Норвегія виділить Україні \$26 мільйонів на підтримку бюджету

«Україна отримує від Королівства Норвегія грант в обсязі 26,3 млн дол. на загальну бюджетну підтримку, — повідомляє прес-служба Мінфіну. — 12 травня Наталія Яреско та міністр закордонних справ Норвегії Бьорген Бренде підписали доповнення до угоди про підтримку держбюджету України», — сказано в повідомленні. Підписання доповнення до угоди дозволить збільшити обсяг гранту до 26,3 млн дол., — додали у відомстві.

2%

на такому рівні в 2016 році Міжнародний валютний фонд підтвердив прогноз зростання економіки України. Інфляція, за оцінками Фонду, сягне 8,7%.

Військовим у зоні АТО заборонять розмовляти по телефону

Парламентарі 243 голосами підтримали в першому читанні відповідний урядовий законопроект. Ним передбачено, що у районах проведення АТО, а також в умовах надзвичайного стану чи під час особливого періоду на територіях, де ведуться бойові дії, військовослужбовцям забороняється користуватися особистими засобами мобільного зв'язку. Командир військової частини матиме право надати дозвіл на використання таких засобів зв'язку.

5

Відомості.інфо №18 (760)

14 - 20 травня 2015 року
<http://www.vidomosti.info/>

Тема дня

Її називали бандерівкою, нацисткою, попереджали, щоб додому не поверталася, а то зустрінуть «фанфарами з куль»

Про 32-річну переселенку зі Сходу, волонтерку «Волинь.SOS» Світлану Чернобаєву чула вже давно. Ця маленька тендітна жіночка разом із чоловіком Артемом і двома чудовими синами — восьмирічним Михайлом і трирічним Дениском — приїхали до Луцька ще на початку воєнних дій на Сході. Скажу чесно, коли збиралася йти до цієї сім'ї на розмову, навіть подумати не могла, що зустріну справжню патріотку, людину, для якої допомога іншим є не тільки велінням власного серця, а й справою честі.

Свою життєву стежину Світлана розпочала в місті Горлівка на Донеччині. Після розлучення батьків вона разом із п'ятьма старшими братами і сестрами лишилася з матір'ю. Важкий тягар, який ліг на плечі матері, здавався невідомим. Працювала дояркою до пізньої ночі, хоч і отримувала за роботу копійки, та це все ж було ліпше, ніж зовсім сидіти без діла. А от сил та часу на виховання своєї малечі вже не лишалося. А діти ж як діти — то замурзався, то кудись влізуть... Одне слово, сусіди звернулися в службу опіки й невдовзі через недогляд малих забрали до інтернату. Саме тут Світлана навчилася не тільки читати і писати, а й пройшла неабиякий курс уміння виживати в складних ситуаціях. Мама лише раз навідалася до доньки, але ця зустріч закарбувалася в пам'яті на все життя, бо, як виявилось пізніше, була останньою...

Переступивши поріг училища в місті Сніжному, де здобула фах кравчині, Світлана вперше в житті зрозуміла, що подальша її доля залежить тільки від неї самої. Тому, довго не роздумуючи, подалася до віруючих, які частенько приїжджали в санаторій-профілакторій «Юність», де відпочивали школярі з інтернату.

— Їхала в нікуди, — сумно пригадує Світлана. — В Краматорську віруючі взяли наді мною опіку, дали все необхідне, влаштували на роботу продавчинею в магазин. Я часто ходила до церкви, там і зустрілася зі своїм майбутнім чоловіком, який теж колись виховувався в інтернаті.

Дві схожі долі, два самотні серця... Було потрібно небагато часу, аби зрозуміти, що вони — дві половинки, які нещадно зустрілися в цьому жорстокому світі.

— Артем працював на одному з найбільших заводів в Україні — «Енергомашспецсталь», — розповідає співрозмовниця. — Як молода сім'я ми отримали кімнатку в гуртожитку, де прожили вісім спокійних і щасливих років, народили дітей, будували плани на майбутнє, мали багато, як нам тоді здавалося, вірних друзів. Та в один момент усе змінилося...

Коли на Майдані в Києві вирували історичні події, на Сході переглядали страшні картини російського телебачення про пропалених п'яків та наркоманів, які виступили проти влади Януковича. З острахом думали про те, що ось ці люди з незрозумілою мотивацією невдовзі придуть і до них.

— Коли ти дивишся російські канали, то широко віриш у подану ними інформацію, — зізнається Світлана. — Сказати відверто, я й сама не розуміла, чому та для чого піднялися ці люди. Лишень потрапивши на Західну Україну, збагнула всю сутність Майдану, його прагнення, побачила реальну картину того, що відбувалося, й відчувла дух свободи та віри, притаманний вільній людині, якого немає на Сході.

А далі все відбувалося швидко. Вибори. Крим. Війна...

— Ще досі перед очима той день, коли вийшла з Дениском у двір погуляти, — пригадує зі смутком у голосі жінка. — Багато діток бавилося навкруги, матусі розмовляли про своє. Не відразу нашу увагу привернув чоловік у цивільному, який присів неподалік на лавку. Довго роздивлявся, а потім кудись зателефонував. Події, які розвивалися далі, здавалися просто жахливим сном. Не знати звідки взялося багато людей у камуфляжах та з автоматами. Нам наказали розійтися по квартирах. Незнайомі ходили та перевіряли у кожного паспорт, розповідаючи, що невдовзі будемо жити в Росії. А нас хто питав? Хоча на Сході переважала більшість людей за Росію, але я ж у душі українка.

За словами нашої героїні, вони жили на окраїні міста, за два кілометри від Слов'янська, неподалік розташувалася блокпост так званих «денерівців», поряд із яким школа та дитсадок. Згодом із вікон Світланиної квартири можна було побачити повномасштабний вогонь про війну. Не раз знімала на мобільний та викладала в Інтернеті, як літають не в небі, а реально над головою міни, звідки влучають по житлових будинках снаряди. Співрозмовниця зауважує, що від самого початку там був російський спецназ, адже їхню говірку ні з чим не переплутаєш. А ще до них примкнули найманці, місцеві бандити й алкоголіки. Питання лише в тому, де брали зброю. Продажні найманці легко захопили міліцію, зірвали і топтали український стяг. Далі поїхали бронемашини, вибухали міни, місто заповонила смерть...

— Жити там стало все небезпечніше, — розказує Світлана. — Снаряди цілеспрямовано направляли в будинки, ми боялися не тільки пускати сина в школу, а й виходити на вулицю. Роботи не було жодної. Матеріальну допомогу на дітей теж припинили виплачувати, бо сепаратисти постійно грабували інкасаторську машину. Тобто матеріальної основи для життя не було. Я заклала

паспорт у найближчому магазині, щоб хоч для дітей мати можливість брати їжу. Все частіше стали думати над тим, як жити далі. Одне з чоловіком знали точно: ми не хочемо жити в Росії, не хочемо жити в місті, окупованому Росією, і, зрештою, ми побачили, що 90% населення ніколи не буде патріотами своєї країни.

Останньою краплею довготривалого терпіння стала суперечка, яка згодом переросла в бійку, чоловіка з його найкращим другом, що ще з часів інтернату був йому за брата. Так званий родич, як і більшість знайомих, підтримував сепаратистів. Переконливими були сказані напередодні слова «гостей» із автоматами, які увірвалися до помешкання Чернобаєвих та заповнили їхнього боці, або вони розстріляють усю його сім'ю.

— Через Інтернет я зв'язалася з волінським волонтером Юрієм Волянком та попросила допомоги, — пригадує жінка. — Через якийсь час він повідомив, що знайшов вихід, як забрати нас із Краматорська, навіть надіслав нам 690 грн, аби могли розрахуватися в магазині за продукти і забрати паспорт. Досі пам'ятаю його слова, що жодні гроші не вартують життя дітей. Ми спакували дві сумки з найнеобхіднішим та вирушили до Києва. Я скажу, що волонтери справді святі люди, адже, де б ми з ними не зустрілися в дорозі, вони надавали нам допомогу, годували, запрошували додому переночувати і помитися. Правдами та неправдами дісталися столиці. Діти були дуже виснажені, тож чекали ще декілька годин волонтера, який мав нас поселити в Києві, не було сил. Я зателефонувала до Юри та попросила нас кудись забрати. Так ми потрапили на Волинь.

Світлана Чернобаєва усміхається, коли запитуючи, чи не боялися їхати в саме «лігво бандерівців», де «діть дітей» та з «лютюю ненавистю» ставляться до Сходу? Вона широко зізнається, що, хай як смішно це звучить, та східняки справді в це вірять, але,

попри стереотипи, їм, виснаженим та знесиленним, із двома дітками на руках, було байдуже, куди їхати, аби подали від війни.

— На Волині дуже щирі та добросердці люди, — зізнається Світлана. — Юрій Волянко запропонував нам пожити у нього, доки не підшукаємо собі помешкання. Через два тижні ми вже мали житло, а чоловік знайшов роботу будівельника в колективному будівельно-монтажному підприємстві «Орбіта-Рожище». Добрі люди допомогли всім, що нам наразі потрібно. І я відчувла, що маю відплатити за зроблене нам добро добром тим людям, яким потрібна моя допомога. Так я зустрілася з дивовижною волонтеркою «Волинь.SOS» Тетяною Должко.

— Ми познайомилися зі Світланою Чернобаєвою торік у червні, — розповідає волонтерка «Волинь.SOS» Тетяна Должко. — Театр-студія «Гармідер» запросила мене та переселенців із дітьми на дитячу виставу, серед них були і Світлана та двоє її синів. Спершу було складно, вони були дуже налякані, особливо діти. Але у Світлані є одна важлива риса — вона відкрита і щира. У відповідь на мою допомогу її сім'ї щоразу намагалася теж чимось допомогти, підтримати. Досить швидко вона взялася за волонтерську роботу, долучилася до організації допомоги своїм землякам та нашим солдатам. Чергувала у нас на пункті допомоги переселенцям, видаючи людям одяг, продукти харчування, засоби гігієни, допомагала «Самооборони», «Автомайдану», Фундації розвитку громад у збираних коштів на АТО, пакуванні посилок, завантаженні багатотоннажних машин на Схід. Долучалася до усіх можливих волонтерських акцій, аби допомогти нашим бійцям. Я їй щиро вдячна за це все, а передусім — за любов до країни, народу, просто до людей. Бо нині мало хто може от так віддавати всю свою любов людям. Вона стала невід'ємною часточкою мене, Луцька, «Волинь.SOS». Звичайна жінка із Краматорська. Люблю її та її сім'ю і вдячна долі, що в свій час їх зустріла.

Світлана зізнається, що волонтерство для неї спосіб життя. Роблячи добро іншим, відчуваєш, що правильно живеш на цьому світі. Щоправда, серце болить, коли доводиться споряджати на війну молодих хлопців, у яких життя тільки починається. Невдоволено пригадує жінка телефонну бесіду з однією потенційною переселенкою, яка хотіла виїхати із зони АТО на Захід, а згодом — у Росію. З такими у неї коротка розмова...

Не менш переймається долею країни чоловік Артем. Коли з військовою прийшла повістка в армію, він попередив дружину: якщо визнають придатним, обов'язково піде воювати. Та взнаки далася дитяча травма, тож поки звільнили чоловіка від мобілізації.

Життя у великому місті потребує і великих грошей. Чернобаєвим із часом ставало все важче втримуватися на плаву в Луцьку. Керівник, де працює чоловік, запропонував переїхати в Рожище. Тут на території підприємства стояла пуста сторожка. Хоч як важко було розставитися Чернобаєвим із Луцьком, друзями та школою, яку так полюбили старший Мишко, та, зваживши всі «за» і «проти», сім'я все-таки наважилася переїхати. Нині ж облюбуєть нове житло.

Діти вже звикли до спокою і тиші. Бо відразу, наприклад на Новак, коли у Луцьку гриміли салюти, старший син у сльозах та з криками вбіг до кімнати: «Мамо, бомби падають!». Нині ж голубокий Дениско посміхається та щось по-дитячому мені розповідає, а Мишко, який саме нагодується зі школи, щиро зізнається, що йому все тут подобається. І друзів уже має, і однокласники просто чудові, і вчителі... Все просто супер, от тільки велосипед хочеться, а татко з матюком зараз не можуть його придбати.

Світлана всім серцем полюбила Рожище. Познайомилася із сусідами. Щиро вдячна місцевій «Самообороні», зустрічі з активістами якої чекала більш за все. Саме вони допомогли сім'ї з продуктами, знайшли город... Та в думках у Світлани визріває ще один задум: відкрити пункт для переселенців та сімей мобілізованих. Кому, як не їй, зрозуміти їхні проблеми.

На запитання, чи не планує повернутися на Схід, чуя сумні прогнози:

— Про мене як волонтерку вже давно ходять чутки на Сході, — каже Світлана. — Не раз телефонували і запитували, чи багато заробила грошей на волонтерському бізнесі, допомагаючи, як вони висловилися, «нашим убивцям», називали мене і бандерівкою, і нацисткою та попереджали, щоб назад не верталася, а то зустрінуть «фанфарами з куль». Цих людей не перевчити — вони ніколи не будуть українцями.

Розмовляючи з цією дивовижною жінкою, вже вкотре переконалася, що патріотизм вимірюється не мовою, якою ти говориш, а справами, які робиш.

Ірина ЗЕНЦ

